

Miranda & jag

Miranda och jag

Jag lyfte sakta blicken över sjön. Glittret från solens strålar gjorde att man bara kunde urskilja svanen som sakta simmade mot horisonten. Den rörde sig så graciöst och vackert. Om kan fick välja att bli ett djur skulle jag nog välja svanen. Jag tog av mig mina orangefärgade flip-flopp och slängde dem nonchalant i den mjuka sanden. Jag sprang ut på den bruna ny målade och vingliga bryggan. En gång har jag ramlat ner från den och det var för 2 år sedan när jag och Miranda fiskade musslor. Jag trodde att mina fötter skulle bli bruna av färgen när jag gick över den men det blev det inte. Färgen måste ha torkat av den varma solen. Jag fortsatte ändå längst ut på bryggan trots att mamma bokstavligen hade förbjudit mig att gå ut på bryggan själv. Jag undrade vad hon skulle göra om hon fick reda på det. Fast det skulle hon inte, jag var den enda som var på stranden den här varma sommardagen. Det är ovanligt eftersom att stranden brukar vara överfull av folk soliga dagar. Men en del hade väl viktigare saker för sig än att njuta av sommarlovet första dagar. För 3 år sedan köpte mina föräldrar en stuga i Härjedalen. Jag blev överlycklig, äntligen slapp jag stanna i stan hela sommaren som jag brukade. Sommarstugan som vi hade köpt var underbar, den var lika fin utvändig som invändig. Det finaste av allt var glasverandan och dom vackra karikatyterna på väggarna. Mamma hade berättat att karikatyterna var målade av en konstnär som hade bott i stugan för länge sedan. Jag blev så fascinerad att jag bad pappa skjutsa in mig till loppmarknaden så att jag kunde leta upp en bok som handlade om konstnären. Miranda hade skrattat ihjäl sig. Varför slösar du bort sommarlovet på att leta efter någon löjlig bok? Men nu var Miranda inte här och skulle aldrig mer få uppleva en sommar i Härjedalen. Det hända förra året, mina föräldrar hade äntligen efter mycket om och men låtit oss låna pappas gamla jolle. Vi anade inget om det som snart skulle hända när vi glada och förväntansfulla vinkade till våra föräldrar från bryggan. Det var en ganska blåsig dag men det gjorde ingenting, vi hade ändå flytvästar på oss. Fast halvvägs ut i sjön tog Miranda av sig och hängde den över axlarna.

- Vad gör du? Frågade jag förskräckt. Tänk om vi ramlar i?

- Du är så barnslig, Amanda, sa hon. Vi behöver inga flyvästar. Vi kan faktiskt simma. Men jag vägrade ta av mig min. Jag tog hellre det säkra före det osäkra. Men Miranda struntade i mig och fortsatte att ro utan flytväst. Det var tungt att ro, det hade varit mycket lättare om vi varit tre. För en gång skull önskade jag att min brorsa Marcus varit med. Han var duktig på att ro och hade dessutom tagit flera medaljer i simning. Men Marcus var kvar i stan och åkte moppe med sina kompisar. Han hade antagligen glömt alla oförglömliga somrar i Härjedalen. Min brorsa fyllde snart 16 och hade provat på både sprit och ciggarter. Jag hade givit mina föräldrar och mig själv ett löfte. Att förbli nykter hela mitt liv.

Helt plötsligt ställde sig Miranda upp och gick mot båtens akter.

- Kolla här, sa hon. Hon sträckte ut båda armarna och blundade. Helt plötsligt tappade hon fotfästet och föll i det grumliga vattnet.

- Miranda! Jag kröp panikslaget bort till aktern och kollade ner i det mörka vattnet.

Lugna ner dig, tänkte jag. Ho när mycket bättre på att simma än dig. Hon kommer snart upp. Men ytterligare 3 minuter gick och Miranda hade inte kommit upp än. Det var då jag började ana det värsta. Skulle jag hoppa i? nej, då fanns chansen att jag också skulle drunkna. Drunkna, hur kunde jag vara så säker på det. Fast jag visste att jag hade rätt, ingen människa kan klara sig 4 snart 5 minuter under vattnet. Miranda var död och det var mitt fel. Mina tårar började rinna nerför kinderna och jag torkade motvilligt bort dem med ena handen. Vad skulle mina föräldrar säga när dom fick veta att deras dotter var en fegis, som inte ens räddade sin kompis när hon ramlade i vattnet. Och inte och tala om vad Mirandas föräldrar skulle säga. Hela byn skulle prata och viska när jag kom gående förbi. Kolla det här hon, mördaren skulle dom viska och peka på mig. Det var med skuldkänslor som jag motvilligt vände om jollen och rodd tillbaka mot land och mot sorgen...

Nu när jag stod här på bryggan 1 år senare så kom skuldkänslorna tillbaka. Jag hade kunnat rädda Miranda. När mina föräldrar hade fått reda på att Miranda var död hade dom kramat om mig och gråtit med mig. Hela byn kom på begravningen och Mirandas mamma bad mig hålla tal. Jag kunde knappt göra det på grund av tårarna som rann nerför mina kinder oavbrutet men jag gjorde det ändå, för Mirandas skull.

Jag tog ett till steg ut på bryggan och lyfte blicken mot horisonten. Där ute någonstans hade jag och Miranda varit. Fast för ett år sedan när allt var annorlunda och Miranda fortfarande levde. Hon hade inte velat att du skulle gråta, tänkte jag. Hon hade velat att du skulle skratta åt att alla roliga skratt och minnen ni hade tillsammans. Så jag gjorde det, jag tänkte på när hon sov över hos mig och vi gick och badade i ån mitt i natten. Fast att min pappa kom på oss och blev så arg att han ramlade i ån med bara pyjamasen på. Då skrattade vi så vi kiknade. Och jag tänkte på hur roligt det hade varit att vandra i skogen med Miranda. På kvällen hade vi grillat korv och marsmelows och sen hade vi krupit in i tältet och berättat spökhistorier. Men det fanns tråkiga minnen också som när Miranda fick operera blindtarmen, och när hon fick sy 10 stygn i huvudet för att hon hade hoppat från stalltaket. Och förstås när vi bråkade om grannkillen, Tobias. Och mitt i alltihop hade vi börjat skratta. Vi skrattade så mycket att vi fick ont i magen. Bråka om en löjlig kille. Gud! Det fanns både roliga och dåliga saker att minnas men en sak är säker, jag kommer alltid att minnas Miranda. Jag kastade en sista blick mot horisonten medan jag viskade: Adjö Miranda, adjö.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren ThEAngel med Poeter.se id #21882 innehar upphovsrätten